

Никой не ѝ отвърна.

Мжжетъ почнаха да си пиятъ кафето.

Мъглата си пиеше кафето и размисляше: права е жената, ама какъ да ѝ помена името? Той чувствуваше, че ако се обърне къмъ нея съ името ѝ, ще се унижи. Срамно му е нѣкакъ и кой знае още какво. За него жената бѣ една домакинска вещь, а не и другарь. А пъкъ и тѣй бѣ чулъ отъ бащи и дѣди, и тѣй си я караше и той. По му идеше на кравата си да каже нещо на име, отколкото това да стори къмъ жена си.

А у Петко Мъглата всѣко животно си имаше името! Дори котката и тя беше съ име. И когато се обръщаше къмъ тѣхъ, на всѣко името казваше,